

Nu neglija creșterea ta spirituală!

Una dintre cauzele principale ale eșecului în slujire - Miles Joseph Stanford

Nu neglija creșterea ta spirituală!

Verset călăuzitor: 2 Petru 3.18

| 2 Petru 3.18: Creșteți în har și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos.

Cei mai mulți dintre noi am fost avertizați cel puțin o dată în viață cu privire la „inutilitatea unei vieți zeloase”. Oricât de bine intenționată ar fi această avertizare, activitatea nu duce neapărat la o viață sterilă. Mai degrabă, *sterilitatea vieții generează activitate!*

Majoritatea membrilor activi din bisericile noastre sănătoase sunt astăzi în primul rând oameni de acțiune; preocuparea lor principală este să lucreze pentru Domnul. Dar, deoarece accentul vieții lor este pus pe slujire, ei sunt în mare parte motivați de ei înșiși. Mai devreme sau mai târziu, cu toții trebuie să învățăm că rezultatul oricărei forme de efort personal nu este altceva decât o risipă sterilă, o vale a morții spirituale. Creșterea noastră va stagna inevitabil și se va ofili, dacă slujirea predomină în viața noastră, în special în anii de dezvoltare spirituală. În schimb, slujirea nu va avea niciodată de suferit dacă *creșterea în Hristos* este pe primul loc. În afară de aceasta, lucrarea vieții noastre va fi împlinită când și cum va dori Hristos – fără prăbușiri fizice, mentale sau spirituale.

Tragedia Bisericii constă în faptul că credinciosul, care pune accentul pe slujire, se preocupă puțin sau deloc de creșterea sa spirituală, și se preocupă doar de dezvoltarea și formarea suficientă pentru ceea ce el consideră a fi o slujire fructuoasă. Fiind altruist din fire, el este îngrozit de gândul de a pune creșterea înaintea slujirii. Creștinul activ pare să conștientizeze rareori păcatul egoismului sau faptul că crucea este necesară în viața sa sau că planul lui Dumnezeu este ca el să devină asemenea lui Hristos: „El i-a și rânduit dinainte să *fie* asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8.29).

Mulți credincioși sunt de părere că principala problemă din bisericile noastre este că există atât de mulți paraziți care stau pe scaune. Pe de altă parte, însă, armata uriașă de lucrători harnici din mijlocul nostru reprezintă o problemă similară. Atât lipsa de acțiune, cât și excesul de muncă sunt un obstacol în calea planului lui Dumnezeu. Voia Lui pentru creștini este exprimată prin cuvântul „a fi” [compară cu Romani 8.29], care la rândul său duce la *fapte* eficiente.

Motivul acestei inversări a ordinii lui Dumnezeu este clar. În slujirea sănătoasă obișnuită, accentul se pune pe *mântuire* și *slujire*: Devin-o mântuit și începe să lucrezi! Aceasta face ca nașterea din nou să fie chestiunea principală, iar slujirea este un produs secundar al acesteia. În această gândire de bază, individul și-a atins practic scopul încă de la început. El este mântuit, se alătură Adunării lui Dumnezeu și apoi se așază liniștit să aștepte răsplata eternă. El frecventează din când în când orele de strângere laolaltă ale bisericii, dar trebuie să fie „îngrijit” în permanență. Pe de altă parte, sunt cei care fac toată munca și au puțin timp sau foame pentru a „crește în har și în cunoașterea Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 3.18).

Scopul suprem al Tatălui nostru în mântuirea noastră este ca noi să devenim asemenea chipului Fiului Său, nu doar să ne salveze de iad și să ne ducă în cer. Noi am fost născuți în Hristos pentru ca El să fie *viața* noastră, nu doar Mântuitorul nostru. „Dar știm că toate lucrurile lucrează împreună spre bine pentru cei care Îl iubesc pe Dumnezeu, pentru cei care sunt chemați

Nu neglija creșterea ta spirituală!

potrivit planului Său. Pentru că, pe aceia pe care i-a cunoscut dinainte, i-a și rânduit dinainte să fie asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8.28,29).

Când ajungem să cunoaștem că am fost născuți în Domnul Isus, pentru ca „viața lui Isus să fie arătată în carnea noastră cea muritoare” (2 Corinteni 4.11), dorința arzătoare a inimii noastre se armonizează cu cea a Duhului pentru noi: ca noi să fim „transformați în același chip, din glorie spre glorie, prin Duhul Domnului” (2 Corinteni 3.18). „Pot să meargă împreună doi, fără să se fi învoit?” (Amos 3.3). Povara noastră pentru noi înșine și pentru ceilalți va fi aceeași, pe care Duhul Sfânt a pus-o în inima lui Pavel: „Copilașii mei, pentru care din nou simt durerile nașterii, până când Hristos va lua chip în voi” (Galateni 4.19). Punctul central al vieții noastre va fi creșterea în Hristos; iar rezultatul acestei creșteri va fi o slujire rodnică și constantă pentru gloria Lui.

Cei mai mulți dintre noi, în primii ani ai credinței, acordăm o importanță mult mai mare slujirii decât creșterii. Este adevărat că în această perioadă se obțin anumite „rezultate”, dar cea mai importantă lecție pe care o învățăm din toate aceste activități pline de zel este cum *nu* trebuie să facem lucrurile. Duhul folosește eșecurile noastre, pentru a ne învăța și educa în tăcere. Cu timpul, ne va fi mai greu să câștigăm suflete; nu mai sunt atât de multe „decizii” ca înainte. Mai rău, majoritatea acestor decizii se dovedesc a fi ca atare și nimic mai mult. Reacția noastră naturală este să dăm vina pe cei cu care avem de-a face, dar Duhul Sfânt este îndelung răbdător și ne ajută în cele din urmă să recunoaștem că noi înșine suntem obstacolul. În cele din urmă, noi suntem niște eșuați; nu putem sluji în mod adecvat.

În general, acest eșec în slujire – care a fost intenționat de Duhul – ne conduce la recunoașterea faptului că avem nevoie de creștere și maturitate. Atunci dorim din toată inima să fim transformați după chipul lui Isus și să-L lăsăm să-Și facă lucrarea prin noi. Eșecul total din Romani 7 în acest domeniu este, de asemenea, mijlocul prin care Duhul ne conduce să ne confruntăm cu realitățile credinței: [Am murit față de păcat și față de Lege, iar acum viața nouă în Hristos lucrează în noi.] În loc să luptăm și să muncim, ceea ce duce la eșec, modelul după care acționăm este: să pornim de la faptele credinței și să ne odihnim [în Dumnezeu]. Numai aceasta duce la creștere.

Desigur, încercăm să-i salvăm pe cei pierduți de la iad, câștigându-i pentru Mântuitorul nostru. Totuși, responsabilitatea noastră în slujire nu este de a forța decizii, ci de a permite Duhului Sfânt să zămislească suflete sănătoase prin Cuvântul și prin mărturia vieții noastre. Mai întâi trebuie să fim martori, apoi câștigători de suflete. Când Domnul Isus va domni în noi și Se va revela în noi, alții vor fi înfometați după El: „Domnule, dorim să-L vedem pe Isus” (Ioan 12.21). Când Duhul Sfânt îi va convinge pe alții că au nevoie de Mântuitorul, ei vor practica ca de la sine „pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos” (Faptele apostolilor 20.21). Astfel, ei nu vor fi forțați să ia o decizie de a fi mântuiți înainte de a fi convinși că sunt pierduți; nici nu vor veni la El pentru a primi ceva, ci pentru a da ceva. La convertirea sa, Pavel a întrebat „cu tremur și groază: Doamne, ce vrei să fac?” (Faptele apostolilor 9.6; traducerea Schlachter).

Cuvântul lui Dumnezeu ne arată acest model de slujire. În Faptele apostolilor 2.32, Petru spune: „Dumnezeu L-a înviat pe acest Isus, pentru care noi toți suntem martori.” Duhul Sfânt a folosit martori pentru a convinge inimile în privința lui Hristos: „Și auzind acestea, ei au fost străpunși în inimă și le-au zis lui Petru și celorlalți apostoli: «Ce să facem, fraților?»” (Faptele apostolilor 2.37). Când inimile au fost convinse de păcat prin îndrăzneala plină de dragoste a credincioșilor

Nu neglija creșterea ta spirituală!

și prin mărturia Cuvântului, „au fost străpunși în inimă ... Petru le-a zis: «Pocățiți-vă»” (Faptele apostolilor 2.37,38). Abia după ce mărturia lui Petru a pregătit inimile, el a încercat să câștige sufletele; și atunci „Domnul adăuga în fiecare zi pe cei care erau mântuiți” (Faptele apostolilor 2.47).

Dacă mărturia și lucrarea noastră personală sunt conduse de Duhul Sfânt, povara și scopul eforturilor noastre nu vor consta doar în a-i aduce pe alții la Domnul Isus, ci în a-i zidi în El: „Înrădăcinați și fiind zidiți în El și întăriți în credință, după cum ați fost învățați, prisosind în ea cu mulțumire” (Coloseni 2.7). Pe de o parte, astfel se evită o mare parte din durerea sufletească și disperarea care apar din faptul că atât de mulți rămân pe margine. Dacă, de la începutul mărturiei noastre, avem în vedere scopul final al Tatălui pentru fiecare individual, vom pregăti cu grijă inimile prin rugăciune, atât înainte, cât și după convertire, motivați de Duhul.

Fie ca Domnul Isus să Se reveleze în noi, ca să putem da mărturie eficientă; El trebuie să fie liber să lucreze prin noi pentru o câștigare fructuoasă a sufletelor. Slujirea responsabilă nu poate avea o bază mai mică. Alții au tot dreptul să primească mărturia despre El înainte de a se decide în privința Lui. „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne conduce totdeauna în carul lui de biruință în Hristos și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui!” (2 Corinteni 2.14).

Tradus de la: <https://www.soundwords.de/eine-hauptursache-fuer-versagen-im-dienst-a-12256.html>

Titlul original: „Service and Reckoning”

din partea a 4-a: „The Realization of Spiritual Growth”

în *The Complete Green Letters*, Grand Rapids (Zondervan) 1983, pag. 199–203.